

høj Invaliditetsgrad, og Udvalget foreslaar derfor at indsætte en ny Paragraf (§ 33), hvorefter Erstatningen ikke kan overskride det Beløb, for hvilket der i Statsanstalten for Livsforsikring kan købes tilskadekomne en Livrente lig den Procentdel af Aarslønnen, som Invaliditetsprocenten angiver.

I Forbindelse hermed har man overvejet Spørgsmaalet om at fastsætte bestemte Regler end dem, Forslagets § 42 indeholder for Udbetaling af Erstatning i Form af Livrente. Det erkendes, at de i Bilag 10 til Lovforslaget i den Form, hvori det oprindeligt er forelagt af Ministeren, givne Oplysninger viser, at i adskillige Tilfælde faar Erstatningssummen paa Grund af Uheld, uforstandig Anvendelse eller ligefrem Forøden af Beløbet ikke den Betydning for den skadelidtes Fremtid, som Loven har tilsigtet. Men man har dog ikke fundet, at den fremkomne Statistik er tilstrækkelig omfattende eller saa stærkt taler til Ugunst for det nugældende Princip for Erstatningsudbetaling; at det kunde findes rimeligt at forlade dette for at gaa over til Renteprincippet som det normale. Dog finder Udvalget dette særlig anbefalelsesværdigt ved svære Skader, der rammer ældre Personer, idet Renten i saadanne Tilfælde vil blive saa stor, at den kan danne en væsentlig Basis for den tilskadekomnes fremtidige Eksistens, og en ældre Arbejder, der ved svær Skade er blevet i omfattende Grad erhvervsudygtig, tidt vil have vanskeligt ved ved Hjælp af den en Gang for alle udbetalte Kapital med Held at søge ind paa nye Veje til Erhverv; en aarlig Livrente skønnes i saadanne Tilfælde at være mere betryggende end Kapitaludbetaling en Gang for alle. Udvalget stiller derfor Ændringsforslag Nr. 40. At der i Udvalget er opnaaet Enighed om dette Ændringsforslag, har bevirket, at man har kunnet tiltræde det af Ministeren stillede Ændringsforslag Nr. 38, om end for mange Medlemmers Vedkommende med stor Beklagelse. Bestemmende i saa Henseende har det ogsaa været, at det for Udvalget er blevet oplyst, at Raadet som

Regel indhenter den tilskadekomnes Opholdskommunes Erklæring, og i saadanne Tilfælde, hvor Opholdskommunen ikke er Forsørgelseskommune, vil Opholdskommunen ofte bedst kunne udtale sig om vedkommendes Forhold, og endelig er det fra Raadets Side gjort gældende, at hyppig Forhaling af Sagers Afgørelse vil finde Sted, naar Raadet altid er forpligtet til at skaffe oplyst, hvilken Kommune der er tilskadekomnes Forsørgelseskommune.

Flere af Udvalgets Medlemmer kunde have ønsket den i § 63 indeholdte Bestemmelse, hvorefter forsikringspligtige Redere som saadanne er Medlemmer af et Forsikringsforbund under gensidigt Ansvar, ændret saaledes, at disse Redere fik Ret til at anbringe Forsikring efter Loven i det Ulykkesforsikringsselskab, de maatte finde fordelagtigst. Man har dog undladt at stille et hertil sigtende Ændringsforslag under Hensyn til Ændringsforslag Nr. 20, hvis Vedtagelse vil aabne Mulighed for Redere, der ikke ønsker at være Medlemmer af Forbundet, til at blive Selvassurandører.

Angaaende Spørgsmaalet om Adgang til at tegne Forsikring med Statstilskud for visse Arbejdsgivere og Arbejdere er Udvalget enig i, at denne Adgang bør indskrænkes til saadanne, hvis Indtægter ikke overstiger de i Lovforslagets 6te Kapitel § 53, 1ste Stykke, nævnte Grænser, uanset om vedkommende ernærer sig ved Industri, Haandværk, Handel eller ved de i 7de, 8de og 9de Kapitel omhandlede Erhverv. Udvalget stiller derfor Ændringsforslag Nr. 55, hvori henvises til den i Henhold til Ændringsforslag Nr. 46 forandrede § 53, idet en Forsikring, der oprindeligt er tegnet med Statstilskud, kun bør bevare dette, saa længe Indtægtsgrænserne, som nævnes i § 53, 1ste Stykke, ikke overskrides.

Udvalget skønner ikke, at det, for at Bestemmelsen i § 74, næstsidste Stykke, kan ske Fyldest, er paakrævet at indskrænke Adgangen til at tegne Forsikring med Statstilskud udelukkende til anerkendte gensidige Selskaber. Udvalget for-